

NEV

Poprvé jsem kapitánčin hlas uslyšel z komu na naší lodi: „Buďte stateční, bude to drsné.“

Nemýlila se. Arjan, který byl naproti mně, se na mě zašklebil, když jsem se široce rozkročil a připravoval se na přetížení, které nastane, až se naše stará dobrá loď *Odkaz Kaitanu* bude řídit pryč z oběžné dráhy.

„Koukám, že neletíš poprvé,“ prohlásil.

Dobře věděl, že to není pravda, takže to znělo povýšeně. Doufal jsem, že mi nebude stát v cestě. Až na to, že doslova přesně to dělal, protože mi blokoval schody. Bylo mu zhruba stejně jako mně, asi devatenáct, nebo maximálně dvacet jedna, byl vysoký, měl dlouhé černé vlasy a ramena dokonce širší než já. I přes to, jak byl velký, bych se kolem něj klidně protáhl, ale nestálo to za námahu.

Byli jsme sami ve velkém nákladovém prostoru plném palet s nádobami. Nahoře na stěně byla obrazovka, kde běžely záběry z kamer snímajících okolí lodi. Kolem se míhaly mraky, ale stěny byly pokryté špinavým povlakem zkondenzovaných nečistot.

Přikývl jsem. Ve vesmíru jsem rozhodně necestoval poprvé – i tak se dalo říct, že jsme Alaxak opustili ve spěchu. Jiní piloti lodí,

kteřé byly pŕilíř málo dŕležitŕ na to, aby byly vybavenŕ nejllepšími tlumiči gravitace, obvykle opouřtŕli gravitační pole planety ponŕkud ménŕ krkolomným zpŕsobem. Kapitánka buď mimoŕádnŕ dŕvěřovala *Kaitanu*, nebo vyhodnocovala rizika výraznŕ jinak než ostatní. Celá loď se oťřasala a motory řvaly tak hlasitŕ, že jsem musel zvyřit hlas, aby mŕ bylo slyšet.

„Uř jsem pářkrát letŕl, díky. Kam máme namířeno?“

„Tys tohle vářně nikdy nezažil?“ Arjan soucitnŕ potřásl hlavou.

Nŕco jsem mu odsekl a snažil jsem se, co to řlo, abych na sobŕ nedal znát, jak mŕ tohle gesto nařtvalo. Kdybych se jako nováček choval namyšlenŕ, pŕjeň ostatních bych si nejspíř nezískal, a mŕl jsem opravdu dŕležitŕ úkoly, takže stálo za to potlačit své ego. Arjan byl jeřtŕ ke všemu kapitánčin bratr. Zatím jsem se s ní nesetkal, ale kvŕli ní jsem tu byl pŕdevřím.

Cestoval jsem opravdu dlouho, jako bych celou zmrzlou planetu Alaxak objel nŕkolikrát kolem dokola. Hledal jsem jednu konkrŕtní osobu: kapitánku s mimoŕádnými schopnostmi. Různŕ zvěřti, spekulace a spousta pití, které jsem zaplatil lidem po hospodách, mŕ zavedly ař do vesnice Gamut a pak na tuhle loď, nazývanou *Odkaz Kaitanu*, a ke kapitánce Qole Uvgamutové. V tomto nářečí znamenalo její pŕjmení „z Gamutu“. Ona a Arjan pocházeli z jednoho ze starých rodŕ, které se kdysi na planetŕ usídlily. Z jednoho z rodŕ, kterým pŕsobení zdroje energie známého jako Stín pravdŕpodobnŕ pŕnášelo i nŕco jiného než jen nemoci a smrt.

I když mŕ, technicky vzato, najala do své posádky, zatím jsem se k ní nedostal tak blízko, abych ji mohl pozdravit, nemluvě o tom, že bych na ni umístil biometrický senzor.

Takové setkání jsem si moc nedokázal pŕedstavit: *Nazdar, jmenuju se Nev. Ne, nemŕžu ti říct svoje pŕjmení nebo co od tebe chce, ale mohla bys prosím jít se mnou?*

Ale taky jsem slyšel, že Arjan je skoro stejnŕ dobrý pilot jako ona. Takže když jsem si s ním podával ruku, umístil jsem mu bio-

metrický senzor na předloktí. Podle toho, co jsem četl na miniaturním displeji na svém zápěstí, už data putovala strýci Rubionovi přes jejich Kvantovou Intersystémovou Síť, kterou jsem hacknul. Normální spojení přes kom na takovou dálku nefungovala, ale KIS ano.

Netušil jsem, jak dlouho bude strýci trvat, než z těch dat něco vyčte, ale ať už to bude cokoli, na *Kaitanu* nebudu pobývat věčně. Za dva dny mě měli vyzvednout a taky s sebou měli odvézt jednoho z Uvgamutů.

Už jsem doufal, že to bude Qole. Nejen kvůli těm neuvěřitelným zkazkám o ní a o Stínu.

„Na takovéhle lodi jsem poprvé,“ řekl jsem, „ale učím se rychle. Můžeš mi stručně říct, jaké mám povinnosti?“

Arjan se na mě zašklebil: „Povinnosti? Takže, vážený pane,“ napodobil můj přízvuk, „stručně řečeno – až to začne, já a Qole chytíme Stín a umístíme ho do kontejnmentu,“ a ukázal na magnetický zámek, „ty ho pak co nejrychleji zavřeš tady do těch nádob,“ ukázal na štosity, které se tyčily v celém nákladovém prostoru, „a pokusíš se přitom nepřijít o život.“

Stín. Když jsem pomyslel na to, jak blízko se k němu dostanu, znervózněl jsem. Kvůli tomu, že se obecně mělo za to, že způsobil Velký kolaps, jsem ho doteď jako palivo viděl jen v nejvyšších továrnách. A přesto právě kvůli němu tu většina z nás byla. Tedy, všichni ostatní tu chtěli „lovit“, jak říkali místní, tuhle nestabilní substanci. Já jsem naopak chtěl sledovat, co s ní dokáže udělat osoba, která má ten správný biologický make-up. Arjan to samozřejmě nevěděl a já jsem měl co dělat, abych ho v té nevědomosti udržel.

Musel jsem se snažit, abych mu škleb neoplatil. „Co se stane, když nebudu dost rychlý?“

„Stín se dostane ven z kontejnmentu a všechny nás zabije.“

Nádhera. „Neměla by ta izolační vrstva být dost odolná na to, aby k něčemu takovému nedošlo? Pokud teda nepřesluhuje.“

Arjanovi ztvrdly rysy v obličejí. „Proč bychom měli platit astronomické částky za novou izolaci, když máme někoho, kdo ten Stín *rychle* nacpe do nádob, který jsou bezpečnější a *levnější*?“ Zaklepal na jednu kovovou nádobu a ta se rozezvučela. „Tady to tak dělá každé.“

Chtěl jsem zopakovat, co mi vždycky říkala máma: Že nemám stát pod přistávající lodí, i když tam stojí moji kamarádi. Ale udržel jsem se. Rád bych o sobě prohlásil, že jsem byl na nebezpečí zvyklý, avšak čím déle jsem pobýval na téhle studené periferii, tím víc jsem zjišťoval, že pojem *přijatelné riziko* tu má úplně jiné dimenze.

„A jak dlouho to bude trvat?“

Tentokrát se mi Arjan prostě vysmál do obličejí: „Tývado, tys to *fakt* nikdy nedělal. Skončíš, až skončí ona.“ Ukázal na strop, nejspíš směrem ke kapitánskému můstku a kapitance Qole. „Pokud teda do té doby přežiješ.“

Do prdele, blesklo mi hlavou. Ale usmál jsem se. „Určitě to zvládnou.“

Jen se na mě zakřenil.

„A co zbytek posádky?“ zeptal jsem se, abych stočil náš rozhovor jinam. „Co dělají oni?“

„Pojď se mnou.“ Ulevilo se mi, když se otočil a zamířil k východu z nákladového prostoru. Mávl na mě, abych ho následoval. „Rychle tě tu provedu, dokud se ještě můžeš hejbat.“

Šli jsme po úzkém schodišti akorát na šířku mých ramen, pak chodbou lemovanou dveřmi a další schodiště nás přivedlo až ke kontrolním stanovištím pro posádku. Spojovací chodba vedla ke čtyřem zapuštěným přístrojovým deskám, kolem nichž byly umístěné monitory.

Na něco takového jako *Kaitan* jsem nebyl zvyklý. Na rozdíl od lodí z vnitřních subsystémů tu všude nebyly svítící zdi a poblíkávající displeje. Pokud to šlo, věci tu fungovaly mechanicky, ne elektronicky, nejspíš aby se to snáz opravovalo. Některé displeje

už zažily několik desetiletí. Ani posádka nebyla úplně typická. Když jsme přišli, obklopil nás smích a já jsem zachytil útržek rozhovoru:

„Měls vidět jeho obličej, Basro, když jsi mu řekl, že jsi s ním nikdy neplánoval obchodovat. Myslela jsem, že uvidím, jak ho rozbřečíš v rekordním čase.“ Mladá žena, která promluvila, byla jednou ze dvou přítomných osob. Část obličeje jí zakrývaly černé vlasy, pod nimiž mírně prosvítalo komplikované tetování kolem jednoho oka. Stejně jako Arjan měla tmavší pokožku i vlasy, charakteristické pro původní Alaxany. Jejich populace se téměř nerozšířila mimo jejich izolovanou planetu. Zmlkla a vzájemně jsme se pozorovali.

Po chvílce ticha se zvedl druhý člen posádky a podal mi ruku. „Basra,“ představil se a já jsem si s ním potřásl dále, než jsem měl. Určitě nebyl ze zdejších končin, ale nedokázal jsem ho nikam zařadit. Stejně tak jsem se nemohl rozhodnout, jestli ten příjemný hlas a štíhlá postava patří ženě nebo muži. Ani mi nepomohl účes, chocholka nezkratných hnědých kudrn na jinak oholené hlavě, ani tvář, zároveň jemná i hranatá. Rozhodl jsem se, že ho kvůli zjednodušení budu považovat za muže.

„Nev. Těší mě,“ odpověděl jsem za chvíli.

Basra se vrátil zpátky ke svým monitorům, aniž by si mě nějak prohlížel. Čekal jsem, že to udělá, ale buď to stihl tak rychle, že jsem si ničeho nevšiml, nebo prostě neměl zájem.

Mladá žena na rozdíl od něj nevstala. Zůstala sedět s nohama na přístrojové desce, kterou měla před sebou. Pohledem obou svých očí, jedním olemovaným tetováním i druhým bez ozdoby, mi vypalovala díry do lebky. „Čau.“

„Nazdar. Já jsem, ehm... pořád ten samej Nev. Novej plnič. A ty jsi?“

Pozvedla obě obočí a rychle sešpulila rty. „Telu. Hackerka.“ Prstem významně ukázala na ovládací panely kolem sebe a já jsem

si všiml, že na rozdíl od všeho ostatního na téhle lodi vypadají jako poslední výkřik technologie. „Na plniče vypadáš příšerně čistej.“

Přikývl jsem, přehodil jsem si cestovní tašku z jednoho ramene na druhé, a přitom jsem přemýšlel, jak jí na to vhodně a pokorně odpovědět.

„Na planetě je novej,“ předběhl mě Arjan. „Dlouho nevydrží.“

Moje pokora byla ta tam a střelil jsem po Arjanovi kyselým pohledem.

Telu se zasmála. Loď sebou cukla, ona sundala nohy na zem a pozorně se podívala na monitory. Prsty hbitě překlíkala mezi několika statusovými obrazovkami. „Vypadá to, že se blížíme, protože kapitánka to žene přímo skrz všechny gravitační víry, aby nás tam dostala.“

Ožil jsem a všiml jsem si dalšího schodiště na opačné straně místnosti. „Měl bych se s ní setkat, ještě než to přijde?“

„No jasně,“ pokrčil rameny Arjan. „Myslím to smrtelně vážně.“

Nebyl jsem si jistý, jestli se mě tím dvojitým významem nesnažil odradit, nicméně jsem se vydal směrem ke schodišti, ještě než domluvil.

Když jsem se přiblížil, zaburácelo: „Teď ne.“ Na schodech se nejdřív objevily těžké boty a následoval je zbytek těla. Zvedl jsem oči nahoru... a ještě výš. Spatřil jsem bledý ostře řezaný obličej zbrzděný jizvami, husté obočí a šednoucí, na krátko sestřižené vlasy. Vypadal jako lidská obdoba hory. Na rozdíl od ostatních členů posádky neměl žádný problém na mě koukat jako na vraha, který právě vstoupil do královské komnaty.

„Etone, tohle je Nev. Náš nový plnič,“ Arjan vykoukl za mnou a v jeho hlase jsem zaslechl úšklebek. „Neve, tohle je Eton, náš technik přes zbraně. A silák.“

Podal jsem mu ruku. „Ahoj, těší mě.“

Překvapilo mě, že se sklonil a stiskl ji, ale pochopil jsem proč, když mi ji málem rozmačkal na kaši. „Zdvěřilostní řeči počkaj.

Možná.“ Na hrudi si zkrřížil paže silné jako dva stromy a kývl na mě. „Za chvíli jdem na to, takže mazej na svý místo.“

Byl jsem si celkem jistý, že on mi nemá dávat příkazy, ale místo abych zařval a protřepával si pomačkanou ruku, jsem na tváři vy-loudil úsměv. „Samozřejmě. Už se na to těším.“

O osmnáct hodin později jsem se už rozhodně neusmíval. *Odkaz Kaitanu* se nacházel na okraji ohromného molekulárního oblaku. Byl jsem v nákladovém prostoru a na obrazovce jsem sledoval, co dělá Arjan, který seděl v takzvaném člunu – v malém plavidle, díky němuž mohl manévrovat se sítí, když zrovna nebyla spojená s *Kaitanem*. Okraje oblaku vypadaly, jako by zamrzly v čase, navzdory vesmírným silám, které je hnaly směrem ven. Tyhle cáry plynu svítily celé roky a díky své šílené barevnosti (oranžová, fialová, zelená) připomínaly výtvar nějakého duševně nevyrovnaného umělce. Sahaly až k oblasti vesmírných ruin poblíž Alaxaského asteroidového moře, kde jsme se vznášeli.

Byl to impozantní pohled, ale úplně nic ve srovnání s okamžikem, kdy jsem poprvé uviděl Stín v pohybu. Obklopovala ho vlnící se černota a směrem k nám se pohybovaly barevné tečky, připomínající jakési meziplanetární hejno ryb, které víří, jako by někam směřovaly, a na které „rybáři“ – zelenáči zírali s otevřenou pusou.

To byl přesně můj případ. Nyní, po několika kolech lovu Stínu, už mi to bylo vážně jedno. Byl jsem promrzlý a úplně vyčerpaný. Kdyby teď velký Stvořitel pohnul prstem a vytvořil nový vesmír, vůbec by mě to nevzrušovalo. Prostě bych si šel dát dvacet a byl bych rád, že se pro jednou za ničím neženeme.

To kapitánka Qole spánek neplánovala. Podle toho, co jsem slyšel, to vypadalo, že náš příští úlovek by mohl být velkolepý, takže nás vedla k dalšímu odchytu.

Evidentně jsem sem přišel uprostřed nějakého velkého lovu Stínu. Byl jsem si jistý, že prosit ji za těchto okolností, aby všeho nechala, vyslechla mě, následovala mě (a to jsem jí ani nemohl říct, jak se jmenuju), a slíbit jí bezpečí a hromadu peněz by nedopadlo dobře. Ne když bych neměl její důvěru. Netušil jsem, jak ji získat, když jsem pracoval v nákladovém prostoru a měl jsem co dělat, abych vůbec přežil.

Kaitan se tiše vznášel v prostoru a brázdil nekonečné moře Stínu. Pak se naklonil a rozeznělo se hučení, jak do motorů začalo proudit palivo, probouzelo je k životu a my jsme najednou vystřelili směrem k nějakým deseti bilionům tun kamení, které se na nás řítily z asteroidového pole. Stín se mihnul přímo před námi dříve než cokoli jiného, pak se rozpadl na tisíc malých světelných částecek, které se tříštily o naši loď, a nakonec zmizel zpátky mezi asteroidy.

Na obrazovce byly vidět magnetické spoje, které ožily, jak se náraz šířil z horní části lodi na stranu. Z navijáku se odmotaly dva kabely, polarizovaný vršek a spodek sítě připevněné k Arjanovu člunu, a vlály za ním, když odstartoval.

V ten moment začala světelná show. Celé rameno navijáku se rozkývalo, když skrz kabely proudila energie, která je zmagnetizovala, a pak se mezi *Kaitanem* a člunem rozvinula světelná síť.

Člun táhl kabely za sebou a ty se pohybovaly od sebe a k sobě podle toho, jak Arjan manévroval. Když zatoulaný Stín přelétal kolem nás, narazil do zářící nepropustné bariéry, která se zavlnila a explodovala všemi možnými barvami – fialovou, červenou, žlutou –, a pak jako šipka proplul magnetickou sítí směrem k otvoru do nákladového prostoru.

Kaitan se hnal za nejbližšími záblesky Stínu, a přitom se tak tak vyhýbal asteroidům, kterých jsem si ani nevšiml, dokud neprohučely kolem. Loď se v tom chaosu šíleně otřásala a Stín tekł dovnitř tak rychle, že jsme jím naplnili hned několik barelů. Tlumiče gravitace ve středu lodi skřípaly a vrzaly a já jsem byl ze stavu beztlíže

několikrát úplně dezorientovaný. Arjan ve svém člunu nějak udržoval tempo s *Kaitanem* a letěl hned vedle něj.

V komu se ozvala Qole. Zněla vyrovnaně, ostražitě a naprosto ve svém živlu. „Konej svou povinnost, Arjane.“

Trojhranný člun odrážel světlo oblaků, naklápěl se, aby se vyhnul kosmickému smetí, a nějakým zázračným způsobem se mu podařilo do sítě nezachytit téměř žádný asteroid. Předvídavě vytvořil obrovský oblouk na místě, kde se měl příště objevit Stín.

„Připravena?“ Zaslechl jsem jeho hlas, klidný, jako by vůbec nestál tváří v tvář smrti.

„Napočítej do dvou a pak směřuj dovnitř,“ řekla Qole a stejně jako on na sobě nedala znát žádné emoce.

Arjan to neměl lehké, ale s jeho lodí se manévrovalo mnohem snadněji. Jeho schopnosti byly úžasné, ale ne neuvěřitelné. Naproti tomu Qole prováděla s *Kaitanem* takové věci, které jsem dosud považoval za nemožné. Kličkovala mezi překážkami a pronásledovala Stín s takovou lehkostí, jako by řídila nějakou stíhačku zhruba čtvrtinové velikosti než naše plavidlo. V jiných subsystémech by určitě byla celebritou, hrdinkou závodních okruhů a reality show pro odvážlivce. Tady byla jenom kapitánkou lodi lovící Stín. Sice nejlepší a z jedné z nejstarších alaxaských rodin, ale nic víc.

Když jsem před několika týdny dorazil na planetu, zjistil jsem, že ze starých rodin lovců Stínu už mnoho nezbývá. Rozhodně již nežije mnoho těch, kteří by dosud měli všechny schopnosti. Na Alaxak jsem se vydal, protože jsem slyšel zvěsti o lidech s mimořádně citlivými smysly a skoro nadpřirozeně rychlými reflexy, ale na místě jsem zjistil, že většina z nich je buď mrtvá, nebo zešilela. Ne tak Qole. Ta byla živoucím důkazem, že jsem tam necestoval zbytečně.

Několik okamžiků letěly velká loď i člun paralelně, ale poté Arjan s člunem prudce zatočil, nejvzdálenější konec sítě zatáhl směrem ke *Kaitanu*, a tak ji uzavřel. Chytil se do ní však menší asteroid, který se náhle zjevil mezi lodí a člunem.